INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

„FOTBALUL NOSTRU NU ARE DESTULĂ... RĂBDARE!“

CONSTANTIN CERNĂIANU

CONSTANTN CERNĂIANU, despre care se spune că e un antrenor tînăr, a împlinit 12 ani ca antrenor în prima divizie. În ultimul timp, de numele lui se leagă ascensiunea echipei Universitatea Craiova. Bineînțeles că antrenorul Cernăianu are în palmaresul său și alte momente frumoase, cum ar fi, de pildă, „trilogia“ Petrolului cu F.C. Liverpool sau titlul cucerit cu Petrolul, dar realizările din ultima vreme estompează oarecum bilanțul anterior „transferului“ la Universitatea Craiova.

Constantin Cernăianu a mai fost oaspetele acestei pagini. Dar, pentru că echipa sa a înregistrat în această toamnă un succes fără precedent, am socotit că „omul săptămînii“ trebuie să fie antrenorul liderului. Bineînțeles că discuția noastră nu se va referi doar la această calitate a echipei. Pentru reporterul acestor rînduri, Constantin Cernăianu a fost și rămîne un excelent interlocutor, întotdeauna la curent cu problemele fotbalului intern și internațional.

— Mai întîi, felicitări pentru cele cinci puncte avans. Și, imediat, o primă întrebare : cum ați reușit turul de forță de a vă reface moralmente echipa, după dușul de la Arad ?

— Răspunsul e destul de simplu. În bătălia pentru refacerea moralului echipei, am primit un ajutor de o operativitate uimitoare. Îmi aduc aminte, după acel faimos meci de la Arad, am călătorit toată noaptea, cu autobuzul, spre Craiova. Eram foarte necăjiți și descumpăniți. Ne gîndeam și la felul în care ne va primi orașul. Dar, imediat după sosire, s-a produs minunea. Am fost primiți chiar a doua zi de organele locale, felicitați pentru felul în care am jucat în campionat, onorați (chiar) pentru întreaga comportare a echipei. În ziua aceea, nimeni nu a simțit cea mai mică urmă de repros. Iată de ce, socotesc că Universitatea Craiova a început bătălia pentru campionatul 1973—1974 la cîteva ore după marea noastră înfrîngere. Țin să amintesc toate acestea pentru a arăta că sportul, în general, și fotbalul, în special, datorează mult unor asemenea atitudini, care demonstrează o profundă cunoaștere a legilor lui tainice.

— Totuși, de ce s-a pierdut, pînă la urmă, meciul de la Arad ?

— Am meditat mult la acea înfrîngere. Îmi dau seama acum că în echipa noastră se instalase convingerea că acest joc se va termina oricum cu un rezultat de egalitate. Cu toții eram siguri că nu putem pierde jocul. Această certitudine s-a întărit odată cu eliminarea unui jucător arădean. Echipa începuse să trăiască apropiatele momente euforice. Și, deodată, a venit golul lui Broșovschi. Din clipa aceea, certitudinea frîntă a determinat tot cursul jocului.

— Am apreciat deseori construcția simplă a jocului echipei dv., o construcție care trădează o perfectă cunoaștere a posibilităților echipei.

— E mult de vorbit în legătură cu această problemă. Mi-am dat seama mai de mult că reconsiderarea jocului pe extreme este de fapt o reluare a tradițiilor existente în fotbalul nostru, abandonate un timp. La noi, în majoritatea cazurilor, cînd se vorbește despre jocul slab al unei echipe, se spune în general că „n-a funcționat bine mijlocul“. Despre Universitatea Craiova nu se poate spune acest lucru, pentru că ea nu mizează prea mult pe mijlocul terenului. La echipa noastră, înaintașii atacă poarta adversă, iar fundașii (și nu numai ei) apără poarta proprie. Multe dintre echipele noastre, mizînd excesiv pe mijlocul terenului, fac din acest stil de joc un scop în sine. Nu vreau să spun prin asta că „mijlocul“ meu n-are atribuții. Ca să fiu mai bine înțeles, aș spune că la echipa Universității Craiova, dacă am avea pasa lungă a lui Dumitru sau Dinu, am putea marca încă 15 goluri într-o jumătate de campionat.

— Construirea unei echipe...

— E o treabă foarte delicată. Uneori, un jucător de un anumit profil, chiar dacă are o clasă excepțională, poate să-ți complice munca de construcție. Iată, de pildă, acest formidabil talent care este Dobrin ar putea îmbunătăți jocul echipei mele doar în meciurile susținute la Craiova. Pe un teren străin s-ar ridica o serie de probleme dificile în ceea ce privește repartizarea sarcinilor.

— Ce ne puteți spune despre Balaci ?

— Balaci e un jucător foarte tînăr și, încă de pe acum, foarte subtil. În angrenajul nostru, Balaci are misiunea de a valorifica aptitudinile naturale ale lui Marcu. Pasa „neteleFonată“ a lui Balaci poate accentua momentul-surpriză pe care-l declanșează Marcu. Bineînțeles că mai avem de lucru în direcția asta.

— Ce părere aveți despre evoluția echipei în Cupa U.E.F.A. ?

— Meciurile cu Standard Liège au fost programate, din păcate, într-un moment în care echipa începea să coboare. Acest lucru l-am simțit încă în partida cu Dinamo, terminată cu 1—1. De altfel, orice rău spre bine. Dacă ne-am fi calificat în dubla întîlnire cu Standard Liège, am fi fost nevoiți să jucăm cu Feyenoord Rotterdam chiar în ziua meciului de Cupă cu U.T.A., de la București. Și față de handicapul de formă și efectiv pe care îl aveam, înfrîngerea ar fi putut să fie dureroasă. S-a spus deseori că în fotbalul nostru e greu să urmărești doi iepuri deodată. Vicepreședintele Fiorentinei, Meloni, îmi spunea zîmbind : „Dragă Cernăiene, aud că mergi la titlu și că acesta ar fi primul titlu al echipei dumitale. Te sfătuiesc să te concentrezi asupra titlului. Faptul că ne vei învinge pe noi s-ar putea să-ți încurce socotelile“. S-ar părea că avansul pe care-l avem îmi confirmă părerea lui Meloni, dar scăderea din final a echipei noastre confirmă ideea că e greu să alergi după doi iepuri.

— Ce părere aveți despre momentul actual în fotbalul românesc ?

— Fotbalul nostru este în regres. Motivele sînt mai multe, dar am să mă opresc la unele observații în care doza de subiectivism e mai mică. Nivelul tehnic al jucătorilor e mult mai scăzut decît cel de acum 10 ani, de pildă. În afară de asta, jucătorii care vin — mă gîndesc la cei dotați din punct de vedere tehnic — au constituții fizice de loc încurajatoare. Noul mijlocaș al Rapidului, Rișnița, Angelescu de la Petrolul, chiar și Balaci al meu, sînt copii destul de fragili pentru fotbalul mare. Lăsînd de o parte problema jucătorilor, mă gîndesc și la mari stîbiciuni în domeniul organizării jocului. În momentul de față, în prima noastră divizie sînt foarte puține echipele care urmăresc o idee de joc. Ele pot fi numărate pe degete. U.T.A. ar fi una dintre acestea, prin organizarea unei foarte active linii de mijloc, care decide deseori. Reșița ar fi și ea un exemplu. Reinhardt știe că în prima divizie viața e destul de grea cu lotul pe care-l are. El și-a organizat echipa cu mult spirit gospodăresc, impunînd un frumos dublaj între fundași, și fixîndu-i lui Beldeanu un rol precis în marcarea celui de al doilea vîrf. Dacă mai adăugăm și faptul că Reinhardt a pus la muncă extremele, ne dăm seama că a scos cam tot ce a putut din echipa sa. Ar mai fi poate un exemplu, să zicem Steagul roșu, dar cele mai multe echipe rămîn deficitare. Dinamo Rotterdam chiar în ziua meciului de Cupă cu U.T.A., de la București. Și față de handicapul de formă și efectiv pe care îl aveam, înfrîngerea ar fi putut să fie dureroasă. S-a spus deseori că în fotbalul nostru e greu să urmărești doi iepuri deodată. Vicepreședintele Fiorentinei, Meloni, îmi spunea zîmbind : „Dragă Cernăiene, aud că mergi la titlu și că acesta ar fi primul titlu al echipei dumitale. Te sfătuiesc să te concentrezi asupra titlului. Faptul că ne vei învinge pe noi s-ar putea să-ți încurce socotelile“. S-ar părea că avansul pe care-l avem confirmă părerea lui Meloni, dar scăderea din final a echipei noastre confirmă ideea că e greu să alergi după doi iepuri. Și, în afară de asta, jucătorii care vin — mă gîndesc la cei dotați din punct de vedere tehnic — au constituții fizice de loc încurajatoare. Noul mijlocaș al Rapidului, Rișnița, Angelescu de la Petrolul, chiar și Balaci al meu, sînt copii destul de fragili pentru fotbalul mare. Lăsînd de o parte problema jucătorilor, mă gîndesc și la mari stîbiciuni în domeniul organizării jocului. În momentul de față, în prima noastră divizie sînt foarte puține echipele care urmăresc o idee de joc. Ele pot fi numărate pe degete. U.T.A. ar fi una dintre acestea, prin organizarea unei foarte active linii de mijloc, care decide deseori. Reșița ar fi și ea un exemplu. Reinhardt știe că în prima divizie viața e destul de grea cu lotul pe care-l are. El și-a organizat echipa cu mult spirit gospodăresc, impunînd un frumos dublaj între fundași, și fixîndu-i lui Beldeanu un rol precis în marcarea celui de al doilea vîrf. Dacă mai adăugăm și faptul că Reinhardt a pus la muncă extremele, ne dăm seama că a scos cam tot ce a putut din echipa sa. Ar mai fi poate un exemplu, să zicem Steagul roșu, dar cele mai multe echipe rămîn deficitare. Dinamo Rotterdam chiar în ziua meciului de Cupă cu U.T.A., de la București. Și față de handicapul de formă și efectiv pe care îl aveam, înfrîngerea ar fi putut să fie dureroasă. S-a spus deseori că în fotbalul nostru e greu să urmărești doi iepuri deodată. Vicepreședintele Fiorentinei, Meloni, îmi spunea zîmbind : „Dragă Cernăiene, aud că mergi la titlu și că acesta ar fi primul titlu al echipei dumitale. Te sfătuiesc să te concentrezi asupra titlului. Faptul că ne vei învinge pe noi s-ar putea să-ți încurce socotelile“. S-ar părea că avansul pe care-l avem confirmă părerea lui Meloni, dar scăderea din final a echipei noastre confirmă ideea că e greu să alergi după doi iepuri. Dacă aș complica jocul, prin rafinamente tehnice, prin investirea mijlocașilor cu alte sarcini, mai complexe, aș pierde simplitatea din atac și aș transfera treptat jocul spre mijlocul terenului, ceea ce ar însemna un mare pericol de fond. Iată de ce, cred că sporirea eficacității noastre se poate rezolva printr-o și mai mare combativitate a vîrfurilor și, dacă vreți, prin accentuarea elementului surpriză — misiune care îi revine lui Balaci. Elementul de pondere rămîne, însă, bătaia în față. Cînd am fost în Italia, am văzut cum brazilianul Altafini miza în primul rînd pe forță și combativitate, spre deosebire de un alt brazilian Amarildo, care îndrăgea mai mult devierile, dar care, prin aceasta, a intrat mult mai repede în umbră.

— Un scurt intermezzo cu note. V-am ruga să prezentați catalogul „11“-lui de bază, pentru turul 1973.

— Manta 8 (dacă această notă pare nepotrivită unora, aș vrea să spun că Manta, în ciuda faptului că mi-a pierdut două meciuri, a transmis încredere echipei, ceea ce reprezintă foarte mult). Urmează Niculescu 7, Bădin 7, Boc 8, Velea 5 — Strîmbeanu 7, Deselnicu 8, Balaci 8 — Țarălungă 6, Bălan 8, Oblemenco 8, Marcu 9.

— O ultimă întrebare. Construcția simplă și directă a jocului Craiovei este o realitate evidentă, greu de contestat. Credeți, oare, în viabilitatea unui transfer al acestei idei la echipa națională ?

— Echipa națională a avut un drum bine precizat. Ea a jucat sub semnul unei economii interesante, dar, aproape împotriva intențiilor, jocul ei a fost dominat de prezența (și chiar de absența) unor fotbaliști de excepție ca Dobrin și Dumitrache, care ne-au creat și iluzia că avem un fotbal tehnic. În ceea ce mă privește, eu cred în vigoarea stilului simplu al Craiovei. Din păcate, în fotbalul nostru nu este timp pentru experimente. Pentru că nimeni nu are răbdare...

Ioan CHIRILA

● UNIVERSITATEA CRAIOVA A ÎNCEPUT BĂTĂLIA CAMPIONATULUI 1973/74 LA CÎTEVA ORE DUPĂ ÎNFRÎNGEREA DE LA ARAD ● CU DUMITRU SAU DINU, AM FI PUTUT MARCA 15 GOLURI ÎN PLUS ● FOTBALUL NOSTRU NU POATE FUGI DUPĂ DOI IEPURI ● DOBRIN ȘI DUMITRACHE AU CREAT ILUZIA CĂ AVEM O TEHNICĂ DE ANSAMBLU BUNĂ...

SCRISORI PE ADRESA REDACȚIEI

GHERASIM ARE DREPTATE (afirmă 11 muncitori din secția metalurgică a Feroneziu)

În nr. 393 al revistei noastre am rezervat spațiul **„Dialogului“** unei scrisori primite de la **Ioan Gherasim**, jucător al diviziunarei C, Topitorul Baia Mare. După un meci disputat, la Zalău, cu echipa Victoria din localitate, **Gherasim** s-a trezit suspendat — fără să fie vinovat — pe o perioadă de șase luni — ca urmare a incidentelor petrecute pe parcursul respectivei întîlniri. Se pare, de comun acord, antrenorul echipei Topitorul, **Woikovski**, și arbitrul meciului s-au înțeles să transfere vina pe umerii celui care ne-a scris, pentru ca acesta și nu adevăratul vinovat să fie suspendat. Publicînd scrisoarea, am solicitat răspuns de la conducerea **Asociației Topitorul**, de la **C.J.E.F.S. Maramureș**, de la întreprinderea I.M.M.N. din Baia Mare. Cei solicitați să-și exprime opinia în legătură cu atitudinea respectivului antrenor, deocamdată... tac. În schimb, ne-au scris muncitori din uzina băimăreană. Una din scrisori este semnată de **Peter Boro** și alți zece muncitori din secția metalurgică 3 Ferneziu.

„Am citit cu multă atenție articolul apărut în revista FOTBAL în legătură cu jucătorul Ioan Gherasim. Știm că cele relatate de el privind falsificarea datelor din carnetele de legitimare ale unor jucători de la Topitorul sînt foarte adevărate. Cît privește scandalul de la Zalău, din relatările martorilor oculari reiese clar că nu Gherasim l-a lovit pe arbitru, ci jucătorul Rusu Liviu. Dar, considerăm noi, cel mai vinovat dintre vinovați nu-i altul decît antrenorul echipei Topitorul, la activul căruia se află și alte matrapazlîcuri, dintre care cel mai recent și mai bine cunoscut este aranjarea acelor jocuri cu Unirea Dej și Ariești Turda, în urma cărora respectivele echipe au fost sancționate. Pe atunci era antrenor la Gloria Baia Mare. Existînd, deci, o serie de antecedente, nu ne mai mirăm faptul că și în actualul campionat acest antrenor procedează la fel, călcînd în picioare cinstea și corectitudinea, bătîndu-și pur și simplu joc de soarta unor jucători. Așa stînd lucrurile, considerăm că a venit timpul să fie luate cele mai severe măsuri împotriva unui astfel de om care n-are ce căuta în fotbal...“

O a doua scrisoare, expediată din Baia Mare în 7 decembrie, este semnată indescifrabil. **„Sînt un lucrător cunoscut în întreprindere, motiv pentru care vă rog foarte mult să mă iertați că nu-mi scriu cu majuscule numele...“** Fără discuție, motivul pentru care scrisoarea nu e semnată descifrabil, ni se pare pueril, la mijloc fiind, totuși, vorba de lipsa curajului răspunderii celor afirmate. Cu toate acestea, publicăm și această scrisoare.

„Urmăresc cu pasiune revista FOTBAL, pe care o consider redactată bine, pe gustul iubitorilor fotbalului. Nu obișnuiesc să scriu la ziare sau reviste, dar citind articolul „Este — sau nu — vinovat Gherasim ?“, m-am hotărît să-mi spun părerea... Urmăresc jocurile echipei Topitorul, cele de acasă, iar prin funcția pe care o am particip și la unele ședințe în care se dezbat și probleme sportive avînd posibilitatea să-mi spun și cu părerea asupra unora dintre ele. Cele relatate de Gherasim, în memoriul trimis redacției, sînt adevărate. Iar de vinovăția antrenorului Woikovski nici nu mă îndoiesc. Oare cînd se vor convinge diriguitorii fotbalului că acest om nu merită titlul de antrenor ?...“

Iată o întrebare la care sîntem foarte curioși să aflăm **ADEVĂRATUL** răspuns. Cu atît mai mult, cu cît, după scandalul de la Zalău, iată că a urmat o nouă falsificare de legitimații, descoperită cu ocazia meciului Bradul Vișeu — Topitorul, pentru care echipa băimăreană a pierdut meciul cu 3—0, iar antrenorul sancționat !? Dar, sancțiunea nu-i pe măsura faptelor. Iar **Ioan Gherasim** așteaptă. Tot așa cum așteptăm și noi, în continuare, răspunsul de la cei care le-am solicitat.